

Den i foranstaaende Betænkning nævnte Skrivelse til Udvalget lyder saaledes:

Fra 1ste Landstingsmand for 10de Kreds (Sesken).

Li

Landstingets Udvalg angaaende Lovforslaget om offentlige Slagtehus.

Til nærmere Oplysning og Begrundelse af det Lovforslag om offentlige Slagtehus, som jeg har indbragt i Landstinget, og som dette har overgivet til Behandling og Betænkning af det ærede Udvalg, tillader jeg mig, næst at henvise dels til mine Foredrag ved Lovforslagets Forelæggelse og ved 1ste Behandling af Sagen (Landstingsdende Nr. 17 og Nr. 22 for indværende Session) saavel som til en Afhandling af Professor Hornemann i „Hygieiniske Meddelelser“, 3die Bind, Pag. 267 fg., og af Professor Gædeken om Opførelsen af offentlige Slagtehus i samme Tidsskrifts nye Række, 1ste Bind, Pag. 43, i hvilken sidste Afhandling er givet en detailleret Beskrivelse af det offentlige Slagtehus i Edinburgh, samt til det af Lehnsveterinær Agel Billstrøm i Stockholm 1879 udgivne Skrift: Om Kjøbkontrollen samt om offentlige Slagtehus, Kreaturmarkeder og Kjøbsalg i nogle af Europas større Stæder, at bemærke Følgende:

Det er tilstrækkeligt godtgjort, at der hyppigt i Hovedstaden og i Kjøbstæderne sælges saavel paa Torvene som ved Ombæring i Husene Kjøb af selvdøbte Kreaturer eller af Kreaturer, som have været angrebne af Sygdomme, om hvis Helbredelse der næres Tvivl, og som derfor sælges for en ringe Pris til Slagtning, og at visse Sygdomme meget hyppigt forekomme hos vore Husdyr. — Ere Lægerne end ikke enige om, hvilke af disse Sygdomme, der i den Grad angribe Dyrets Kjøb, at Nydelsen af dette er absolut skadeligt eller farligt for Menneskets Liv og Sundhed, saa ere alle Veterinærer og Læger dog enige i, at nogle af disse Sygdomme, saafom Miltbrand, Trifiner og Tinter, saavel som Forgiftning ved Arsenik eller Nikotin, der hyppigt forekommer, som Følge af Kreaturerens Vastning med Arsenik eller Lobaksfast, ere af den Bestaaffenhed, at Nydelsen af Kjøb af Dyr, der have lidt af eller ere døde af saadanne Sygdomme, er farlig for Liv eller Sundhed. Det er ligeledes erkjendt af alle Sagkyndige, at en afgjørende Betyrrelse imod, at saadant Kjøb ikke forhandles, kun kan tilveiebringes ved, at Dyrret synes saavel før som efter Slagtingen, og det turde fremgaa af de derom saavel i Nigsdagen som paa Møder af Veterinærer og Slagtere førte Forhandlinger, at det i de større Byer med et stort Antal Slagtere og spredt liggende Slagterier vil være umuligt at tilveiebringe en saadan Undersøgelse.

Ligesom Sundhedskollegiet i en Betænkning af 22de Juni 1877, Bilag 1 til Motiverne af det af Justitsministeren i Nigsdagsamlingen 1878—79 fremsatte Lovforslag om Tilsyn med Salg af Levnetsmidler, har anbefalet paa flere Stæder af Landet, „hvor større Kjøbudsalg finder Sted og navnlig i de større Kjøbstæder, at indrette større Slagtehus“, saaledes har ogsaa Arbejderskommissionen i sin Betænkning om Tilsyn med Levnetsmidler og i Erkjendelse af, at Arbejderne og de fattige Klasser af Samsundet, som ere nødsagede til mere at tage Hensyn til Prisbilligheden end til Godheden af deres Føde, i meget høj Grad lider Skade ved det sundhedsfædelige Kjøb og Kjøb af ringe Næringsværdi, som falldes, enstemmigen vedtaget at indstille, at det ved Lov paabydes, at der i Kjøbstæderne oprettes Slagtehus, i hvilke al Slagtning i Kommunerne til Salg af Kvæg, Faar, Heste og Svin udelukkende skal finde Sted. Men ogsaa Centralforeningen af jydte Slagtere har i et Andragende til Justitsministeriet af Oktober 1878, Bilag 2 til Motiverne til ovennævnte Lovforslag, anholdt om, at denne Foranstaltning maatte blive gennemført.

Som der i det Hele i Befolkningen er ringe Erkjendelse af den Skade, der paaføres den ved flet Luft, flet Vand og flet Føde, saaledes er der særlig med Hensyn til Levnetsmidler kun lidt Kjendskab til og lidet Tro paa den Fare, for hvilken Befolkningen dagligen udsættes ved den ringe Omhu, hvormed disse vælges og ved det allervigtigste Næringsmiddels, Kjøbets, ofte flette og sundhedsfarlige Bestaaffenhed. Der er derhos baade fra Sundhedsautoriteternes og Kommunernes Side kun udøvet ringe Virksomhed for at tilveiebringe sundhedsbetyrrelse Foranstaltninger, og da disse næsten altid ville paaføre Kommunernes Udgifter, som sjældent ville lønne sig uden paa en mere indirekte Maade, er det naturligt, at saadanne Foranstaltninger, i Særdeleshed naar disse bestaa i noget Nyt og Ukjendt, der altid er vis paa at finde en uvillig Stemning, fremkalde Modstand, særlig fra